

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *A Kamara-színház megnyitó előadása*

Forrás:

Nemzeti Újság

Bp.
(Helv)

1920 74
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Tárgy

792

Hely

Kamara Színház (vold Madách műhely)

Idő

"1920"

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

A Kamara-színház megnyitó előadása. *Hoffmannsthal és Strindberg.*

Budapest, április 3.

Uj, vagy legalább is újramázolt színház mutatkozott ma be nem tulságos szerencsével a Dunaparton. A volt Madách-színház beköltözött a Dunaparti Színházba, és ebből az alkalomból némi pretenzióval Kamara-színházra változtatta a nevét és azzal a művészi programmal indult neki, hogy magasabb irodalmi és művészi célok szolgálatába szegődik. Ennek a programnak megvalósításához azonban hiányzik nála ugy a művészi izlés megfelelő szintje, mint a szakavatott rendezőkéz, de hiányoznak főképp azok az erők, amelyek a hivatásának magaslatán álló Kamara-színház szublimáltabb művészetét biztosíthatják.

Amilyen sok toldáson, foldáson és hányódáson ment keresztül a Kamara-színház, éppen olyan toldott-foldott volt a mai megnyitó előadás. *Hoffmannsthal* és *Strindberg*: két homlokegyenest ellenkező egyéniség; az egyik a dekoratív szimbolizmus precioztködő költője, a másik a brutális, a nyers, a lázas gyűlölködő, sehoggy sem férnek meg békésen együtt egy bemutató keretében. Itt talán csak az a véletlen hozta őket össze, hogy a Madách Színháznak már műsordarabja volt a *Julia kisasszony*, és ezt az örökséget ráakasztották a Dunaparti Színház Hoffmannsthaljára is.

Nem szerencsés választás a *Balqa és a halál* előadása sem. Ez a filozófiai költemény, amelyben goethei versek tündöklő veretében amolyog egy haldokló esztétikai kultúra egész dekadens szimbolismusa, a képek drágaköveiből és a szavak ragyogó aranyából vert mester-ötvözet, a múltnak és halálnak ez a vitrinaköltészete, amely azonban nem tud az aszketizmus mély világnézetéig emelkedni, hanem megalkuvó spleenes hedonizmussal fanyalog; igazában könyvdrama, olvasmány és nem a színpadra való s nem való különösen a Kamara-színház gyöngé színészeinek,

akik elsősorban ahhoz nem értenek, ami nélkül Hoffmannsthal el sem képzelhető, a tiszta, s a prozódia szépségeivel együtt az értelmet is el nem sikasztó színpadi beszédhez.

Hiba volt különben mindjárt a fordítás körül is *Somlyó* Zoltán nem elég nagy művésze annak a nyelvnek, amelyre fordít, és semmiesetre sem olyan nagy, mint Hoffmannsthal annak, amelyen a darabot írta. A színpadról valami elsatnyult shakespeare-i dikció csetlik-botlik le a fülünkbe és nem a Hoffmannsthal precioz, kipengetett, goethei fökéletességű nyelve. A kísérő zene is nyers és lárzás volt az egész darab vizionárius hangulatához.

A Strindberg-darab már nem újság a közönségnek. Itt csak a rendezés szegénységét, ötlettelenségét s itt-ott teljes hiányát kell megrónunk. A bemutatkozás egyelőre szűkebbkörű közönség előtt történt a főpróbán, mert az esti előadás elmaradt.

s háziyomdaja 1919.